

Υποδιαίρεσις τῆς χειρός.

Μετρίαι δάκτυλοι.

Ἐκ τοῦ κέντρου τῆς περιστροφῆς τοῦ καρ-	
ποῦ μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ μετακάρπου.	0,0666
Ἐκ τοῦ προηγουμένου μέχρι τῆς Α'. φά-	
λαγγος	0,0333
Ἐκ τῆς Α'. μέχρι τῆς Β'. φάλαγγος . . .	0,0166
Ἐκ τῆς Β' φάλαγγος μέχρι τῆς γεννήτειας	
τῶν ὀνύχων	0,0083
Μῆκος τοῦ ὀνύχου.	0,0088

Ποῦς.

Ορίζονταίως ἐκ τοῦ κέντρου τῆς ἀρθρώσεως	
τῆς κνήμης μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ ποδός.	0,1333
Ἔτι μέχρι τῆς ἄκρας τῆς πτέρνας. . .	0,0444
Μῆκος τοῦ ποδός.	0,1777

Αἱ προϋπάρχοντες αὗται ἀναλογίαι συμφωνοῦσι κάλλιστα μετὰ τὰ διάφορα ἔργα διακεκριμένων καλλιτεχνῶν. Οὕτως ὁ ἄνθρωπος ὁ τὰς χεῖρας κρατῶν ὀριζονταίως ἐκτεινομένης κατ' εὐθείαν γραμμὴν, φέρει τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἀνστήματος τοῦ μεταξὺ τῶν ἄκρων τῶν δύο μετρίων αὐτοῦ δακτύλων.

Πράγματι ἕκαστος βραχίον ἔχει μῆκος ὁμ.	666
Ἀμρότεροι δὲ.	1,333
Ἡ ἀπόστασις ἢ ἐμπεριεχόμενη μεταξὺ τῶν	
δύο κέντρων τῆς περιστροφῆς τῶν ὤμων. . .	0, '66
Τὸ δὲ ὅλικόν τοῦ ἀναστήματος.	1,610

Κατὰ τὰ αὐτὰ τῶν καλλιτεχνῶν ἔργα εἰσάγεται ὅτι ἄνθρωπος κείμενος κατὰ γῆς καὶ ἔχων τὰς χεῖρας ἐκτεινομένας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἐφάπτεται διὰ τῆς ἄκρας τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν του περίμετρον κύκλου ἔχοντος κέντρον τὸν ὀμφαλὸν τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου.

Πράγματι ἐκ τῶν ποδῶν μέχρι τοῦ κέν-	
τρου τῆς περιστροφῆς τῶν ὤμων ὑπάρχει	
διάστασις.	1,333
Ἐὰν προστεθῇ τὸ μῆκος τοῦ βραχίονος ἥτοι,	0,666

τέλομεν ἔχει ὅλικόν 2

ὥς ἡ διάμετρος τοῦ κύκλου οὗ τὸ ἥμισυ ἦτοι ἡ ἀκτίς 1, τοῦτέστι τὸ ὕψος τοῦ ὀμφαλοῦ ἐκ τοῦ ἐδάφους.

I. ΔΕ·ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΔΙΚΑΙ ΚΥΝΩΝ.

—ο—

Ὅτε ὁ βακίνας ἐδημοσίευσεν τὴν κωμωδίαν αὐτοῦ τῇ ἐπικαλουμένῃ Οἱ διὰ δικοί, ἐθιώρησεν ἀναγκαῖον νὰ προτάξῃ ταῦτα· ἀφιστοῦμαι μὴ ἄνδρες ὅπως οὐκ ἐμδριβεῖς θεωρήσωσιν ἀπλὴν ἀπεισιότητα τὴν δικτὴν τοῦ κυνὸς καὶ τὰς παραδοξολογίας τοῦ δικαστοῦ. Ἀλλὰ μὴ λησμονήσωσιν ὅτι μεταφράζω τὸν

Ἀριστοφάνην, καὶ ὅτι τὸ ἀκροατήριόν του δὲν συνεέκειτο ἐξ ἀνθρώπων ἀφιλοκάλων. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐγνώριζον, νομίζω, κάλλιον ἢ κίων τὸ ἀττικὸν ἄλῃ, καὶ ἦσαν βέβαιοι ὅτε ἐγέλων, ὅτι δὲν ἐγέλων διὰ μωρίαν κ. Τὸ καὶ ἡλῆς ὅμως, ὑπεθέτομεν πάντοτε ὅτι Οἱ διὰ δικοί, ὅτι ὁ ἀνδρὶς δικάζων ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ ἀνωγαίου ἢ ἀπὸ τοῦ φεγγίτου τοῦ κατωγαίου, ὅτι ἡ ἐμφάνεισι τῶν κυνῶν ἐργασμένων νὰ κλαύτωσιν, ὅτι ἐκ λόγῳ ὅλη ἐκείνη ἡ παρωδία ἢ προσβάλλουσα τοὺς δικαστικούς τύπους, ἦταν ἀπλὴ πνεύματος ἐπίδειξις καὶ ὑπερβολή. Ἀλλ' ἂν ἦτο δυνατόν νὰ παρασταθῇ ὁ βακίνας εἰς τινὰς δίκας γενομένας ἐσχάτως ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων ἐν Ἀγγλίᾳ, ἤθελον βεβαίως καταπταλαῖ οἱ φόβοι του, αὐτὸς δὲ δὲν ἤθελε πλέον διατάσει νὰ ἀναδιδῶσθαι ὁλόκληρον τὸν Ἀριστοφάνην εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς σκηνήν.

Παρακαλοῦμεν τὸν ἀναγνώστην νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ διήγησις τὴν ὁποῖον θέλει μετὰ μικρὴν ἀκούσει, δὲν περιέχει τὴν ἐλαχίστην ὑπερβολὴν οὔτε τὴν ἐλαχίστην προσβλήσιν.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν μεγάλων δικαστηρίων τῆς Ἀγγλίας, συνειθίζουσι νὰ περιέρχωνται κατ' ἔτος εἰς τὰς ἐπαρχίας διὰ νὰ συνεδριάξωσιν ἐν αὐταῖς μετὰ τῶν ὀρκωτῶν. Τὸ κακούργοδικεῖον τῆς Οὐαριούκικας προεδρεύετο ἐφέτος ὑπὸ τοῦ λόρδου Κάμβελ, ἐκ τῶν σοφωτέρων νομοδιδασκάλων τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, ἀρχαίου ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἰρλανδικῶν ὑποθέσεων, μέλους τῆς Ἀνω Βουλῆς καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ προέδρου τοῦ πρώτου δικαστηρίου τοῦ βασιλείου, τοῦ ἐπικαλουμένου Banc of the Queen. Ὡς προεδρεύων λοιπὸν τοὺς ὀρκωτοὺς ὁ λόρδος Κάμβελ ἐμελλε νὰ δικάσῃ τὴν ἀγωγὴν κηπουροῦ διεχθέντος τὴν κνήμην ὑπὸ δύο κυνῶν. Οἱ δύο οὗτοι ἐγκαλούμενοι ἀνῆλθον εἰς σεβασμῖον κληρικόν, μὴ συγκατατεθέντα ν' ἀποζημιώσῃ δεόντως τὸν παθόντα. Καὶ ἐντεῦθεν ἡ δίκη.

Οἱ ἐγκαλούμενοι ὀνομάζονται, ὁ μὲν Πιπέρι, ὁ δὲ Μουστάρδα. Οἱ ἀναγνόντες τὸν Γουί Μάννερικ τοῦ Οὐάλτερ Σκὸτ ἐνθυμοῦνται ἴσως ὅτι οὕτως ἐμαλοῦντο δύο σκύλοι τοῦ Λανδί Δινμόν. Ὁ δικηγόρος τοῦ ἐνάγοντος, Βίττλεστον τὸ ὄνομα, ἐθέτει ὅτι ἐνῶ ὁ πελάτης αὐτοῦ διέδωκεν ἡσύχως διὰ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, τὸ Πιπέρι καὶ ἡ Μουστάρδα, οἵτινες παρηκολούθουν τὴν σύζυγον τοῦ κληρικοῦ, ἐπέπεσαν κατὰ τῶν ποδῶν του χωρὶς αὐτὸς νὰ τοὺς πειράξῃ, καὶ τὸν ἔδακον.

Συμπεραίνει δὲ ὁ δικηγόρος λέγων ὅτι οἱ δύο οὗτοι σκύλοι ἐλλήθησαν νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

— Λόρδος Κάμβελ. Ἄς ἐμφανισθῶσι τὸ Πιπέρι καὶ ἡ Μουστάρδα.

Καὶ αὐέσως τὰ δύο κυνάρια ἐτέθησαν ἐπὶ τραπεζῆς· εἶναι δὲ ὠραῖα, καὶ κατάγονται ἐκ φυλῆς σκυωτικῆς.

Ὁ ἐγκαλὼν ἦτοι ὁ δηγθεῖς, ἔρχεται νὰ διηγήσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Λέγει λοιπὸν ὅτι τοῦ ἐδάγκασαν οἱ σκύλοι τὸν ἀστράγαλον, καὶ ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ ἱερέως εἶπε μὲν πρὸς αὐτὸν ὅτι λυπεῖται διὰ τοῦτο,

ἡ λύπη τῆς ὁμῶς δὲν τὸν ἰάτρευσεν. Ὅθεν ἐθεραπεύετο ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας, δαπανήσας 100 δραχμὰς, ἀντὶ τῶν ὁποίων ὁ κληρικὸς τῷ ἔδωκε μόνον τρεῖς καὶ ἡμίσειαν.

Μετὰ ταῦτα ἠκούσθησαν μάρτυρές τινες· αἱ δὲ καταθέσεις αὐτῶν τείνουσιν εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τῆς κατηγορίας λεγούσης, ὅτι τὸ *Περί* καὶ ἡ *Μουστάρδα* « συνειδέονται νὰ δίκνωσι τὸ ἀνθρώπινον γένος ». Κατὰ δυστυχίαν ὁμῶς οἱ δύο ἐγκαλούμενοι διατηροῦσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἀμεμπτον διαγωγὴν, τοιαύτην μάλιστα, ὥστε ἀνδρὲς εἶναι εὐπροσήγοροι, βεβαίως εἶναι τὰ ὑποκριτικώτερα τῶν ζώων. Ὁ δικηγόρος αὐτῶν Κ. Χάγες ἀπήγγειλεν ὑπὲρ αὐτῶν τὸν ἐφεξῆς λόγον, τὸν ὁποῖον μεταφράζομεν αὐτολεξεῖ.

« Ἀνευθυμίζω εἰς τοὺς δικαστὰς ὅτι ὁ πελάτης μου κατηγορεῖται ὡς διατηρῶν σκύλους φύσιν ἔχοντας θηριώδη καὶ ἐπιθετικὴν. Καὶ ὁμῶς ἴδού αὐτοὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ τῶντι ποτὲ δὲν εἶδέ τις σκύλους μᾶλλον εὐπροσηγόρους καὶ ἡπίους, διότι ἀδιακόπως σείουσι τὴν οὐρὰν, ἔτσι πράττουσι σημεῖον πάντῃ ἀσημειώσαστον πρὸς τὴν θηριώδη φύσιν. Τὸ δῆγμα περὶ οὗ ὁ λόγος ἦτο ἀπλὴ παιγνία. Ἄν διὰ τοῦτο καταδικασθῶσιν ἐπὶ θηριωδία, τί θέλουσι γενεὴ ὅλαι αἱ κυρίαὶ θέλουσιν ἀναγκασθῇ ν' ἀπαλλοτριωθῶσι τῶν σκύλων αὐτῶν, καὶ τότε τί θέλουσι γενεὴ αὐταί; Εἰς πάσας τὰς οἰκίας, καθὼς καὶ εἰς πάντας τοὺς περιπάτους βλέπομεν τὰς κυρίας ὁμοῦ μὲ τὰ κυνάρια τῶν ἀνελπίτων, διότι διαβάτου τινὸς ἐσχίσθη κατὰ τύχην τὸ βρακίον, ἀπαγορεύσητε εἰς αὐτάς τὴν δικτήρητιν τῶν σκυωτικῶν κυναρίων τῶν, τὰ ὁποῖα ἀγαπῶσιν ὡς καὶ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα πράγματα τὰ ὀνομαζόμενα πῖλοι, τότε, ἐρωτῶ, τί θέλει γενεὴ τὸ γυναικεῖον φύλον; »

Μετὰ τὸν εὐχλωττον τοῦτον λόγον, ὁ κληρικὸς καὶ ἡ σύζυγός του ἐλθόντες κατέθεσαν ὑπὲρ τοῦ ἡπίου χαρακτηρὸς τῶν σκύλων τῶν, ὁ δὲ κανδηλάπτης τῆς ἐκκλησίας, ὅστις φαίνεται οἰκεῖος τοῦ *Περί* καὶ τῆς *Μουστάρδας*, μαρτυρεῖ ὅτι τοὺς ἐγνώρισε πάντοτε ἀβλαβεῖς καὶ μόνον ἀστεϊευομένους. Καὶ ὁμῶς οἱ ὀρκωτοὶ ἔδωκαν δίκαιον εἰς τὸν δηχθέντα ὑπὸ τοῦ *Περί* καὶ τῆς *Μουστάρδας*, καταδικάσαντες τὸν κύριον αὐτῶν νὰ πληρώσῃ 1670 δραχμὰς διὰ τὰς ζητίας τοῦ ἐγκαλοῦντος.

Ἰδού δὲ καὶ δευτέρᾳ δίκῃ, τῆς ὁποίας τὸ κυριώτερον πρόσωπον εἶναι ὡσαύτως σκύλος. Τὸ δικαστήριον προεδρεύεται ὑπὸ ἄλλου δικαστοῦ, τοῦ Κ. Ἀλδερσόν. Σκύλος τις εἰσῆλθε διὰ νυκτὸς εἰς μάνδραν ἐννοήτης δὲ ὁ ποιμὴν ἠγέρθη, καὶ καταλαβὼν αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν ἐρόνευσεν· ἀλλ' ὁ κύριος τοῦ σκύλου ἐνήγαγε τὸν σκυλοφόνον εἰς τὸ δικαστήριον.

— Ὁ δικαστὴς ἐρωτᾷ τίνος εἶδους ἦτο ὁ σκύλος.

— Ὁ ἐνάγων ἀπαντᾷ ὅτι δὲν γνωρίζει· λέγει μόνον ὅτι ἦτο λαγωνικὸς, καὶ ὅτι ὁ πατήρ του ἦτο ἀξιόλογος σκύλος.

— Ὁ δικαστὴς. Ἄλλ' ὅλοι οἱ σκύλοι γίνονται

διὰ τῆς ἀνατροφῆς λαγωνικοί· ἤκουσα μάλιστα ὅτι καὶ χοῖρος ποτὲ ὑπῆρξε λαγωνικὸς.

— Ὁ δικηγόρος. Ναί, μιλόρδοι, διὰ τὰ κολοκάσια.

— Ὁ δικαστὴς. Επεθύμουν νὰ μάθω τι πλείότερον περὶ τῆς φυλῆς τοῦ σκύλου αὐτοῦ.

— Ὁ δικηγόρος. Μιλόρδοι, ὁ πατήρ του εἶναι ἐδῶ ἑτοιμος νὰ ἐμφανισθῇ.

— Ὁ δικαστὴς. Ἐννοεῖται τὸν πατέρα τοῦ μακαρίτου; (The father of the deceased.)

— Ὁ δικηγόρος. Μάλιστα, μιλόρδοι.

Παρουσιασθεὶς λοιπὸν ὁ πατήρ τοῦ μακαρίτου ἐτέθη ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἦτο δὲ ὠραῖον ζῶον, καὶ φαίνεται ὅτι πλὴν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ὡς σκύλου κυνηγετικοῦ, ἐκτελεῖ πολλὰ ἐπιτήδεια ἔργα. Φαίνεται ἐν πρώτοις ἀρκετὰ ἀνήτυχος βλέπων ἐαυτὸν μεταξὺ τόσων φερόντων φενάκην, καὶ ὁρέγεται νὰ ἐλιπέσῃ κατ' αὐτῶν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατορθώσαντες νὰ τὸν καταπραῖνωσι, τὸν παρουσίασαν εἰς τὸ ἀκροατήριον.

Ὁ δικαστὴς λέγει ὅτι ὁ ποιμὴν κακῶς ποιῶν ἐρόνευσε τὸν σκύλον πρὶν ἢ δοκιμάσῃ νὰ τὸν ἀποδιώξῃ, καὶ προτρέπει τοὺς διαφερομένους νὰ συμβιβασθῶσι φιλικῶς τὸ ὁποῖον καὶ αὐτοὶ παρεδέχθησαν.

Τοιαῦτα τὰ κατὰ τὸ *Περί* καὶ τὴν *Μουστάρδα*ν, ὡς καὶ τὸν πατέρα τοῦ μακαρίτου, ἐμφανισθέντας ἐνώπιον τῶν ὀρκωτῶν καὶ δικασθέντας ὑπὸ τῶν πρώτων δικαστῶν τῆς Ἀγγλίας! Ὡστε ὁ Ῥακίνας, ὑποθέτας, ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης ἔγραψεν ἀπίθανα, τὸν ἐσυκοφάντησε, συκοφαντήσας ταυτοχρόνως καὶ ἐαυτόν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΣΚΑΦΗ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

—Ο—

Κατ' αὐτὰς ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τῶν αὐτῶν Ἀγγλῶν ἀξιωματικῶν ἀρχαιολογικῇ ἀνασκαφῇ περὶ τὸν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον τετράπλευρον ὀδελίσκον τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου, καὶ τὴν ὀφιοειδῆ χάλκειον στήλην. Καὶ τοῦ μὲν ὀδελίσκου εὗρέθη ὅλη ἡ βάσις ἐκ μαρμάρου λευκοῦ ἔχουσα ὄψος ἐκ τοῦ ἐδάφους 4 γεωμετρικῶν ποδῶν, ἐφ' ἧς ἵσταται ὁ στηλοβάτης, οὐδὲν δ' ἕτερον περιέργον παριστῶσα· τῆς δὲ χάλκειου στήλης ἀνεκαλύφθη ὅλον τὸ ὑπὸ γῆν κεχωσμένον μέρος, ὅπερ καθὼς μᾶλλον ἐνδιαφέρον εἰς τὸν ἀρχαιολογικὸν κόσμον χεῖρ ζεῖ ἐκτεσετέρας περιγραφῆς.

Γνωστὸν ἤδη ὅτι ἡ στήλη αὕτη εἶε αὐτῆς ἐκεῖνος ὁ τρικάρηνος ὄφις, ἐφ' οὗ ἵστατο ὁ Δελφικὸς τρίπους κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου (Θ', 81) καὶ τὴν τοῦ Πausανίου (Γ', XIII, 9.). Μετακομισθεὶς δὲ ἐκ Δελφῶν εἰς Κωνσταντινουπόλιν ὑπὸ